

Storm op zee

*De lucht in de keuken leek te veranderen. De lamp flikkerde, de gordijnen wapperden alsof er wind opstak. Bear zette zijn poot stevig op de rand van de **Wasmand Express** en brulde:*

“Scheepsjongen! Maak je klaar. De kaart wijst ons naar de schat, maar de zee wil ons testen!”

“Welke zee? Dit is nog steeds de vloer! zei Oliver. terwijl hij keek naar de keukentegels.

Maar Bear zwaaide met zijn houten lepel alsof het een roer was. “De vloer is de zee! De kruimels zijn haaien! En de tocht van het open raam .. dat is de storm die komt.

Plotseling begon de mand echt te wiebelen. Oliver gaf hem een zet zodat het nog echter leek. Bear greep de rand en tuimelde bijna om.

ARRR! De golven zijn hoog! Hou je vast!"

"Welke golven?" vroeg Oliver lachend.

Maar voordat Oliver het wist, stond Bear op één poot te balanceren, zijn hoed half over zijn ogen gezakt. Hij keek alsof hij echt midden in een orkaan stond.

"Het anker!" riep hij. We moeten het anker uitgooien!"

"En wat gebruik je dan als anker?" vroeg Oliver.

Bear grijnsde en hield een stinkende schoen omhoog.
"Dit! De onverwoestbare Schoen van Staal!"

Hij gooide hem dramatisch overboord (naast de mand). De schoen plofte neer.

De storm werd erger (althans, in zijn fantasie). Hij dook heen en weer, zijn lepel- roer zwaaiend alsof hij tegen de wind vocht.

“Pas op! Een bliksemflits!” Riep Bear.

Oliver deed het licht aan en uit. Bear gilte overdreven en viel achterover in de mand.

Toen, opeens, zakte de stilte weer neer. De gordijnen hingen stil, de lamp brandde gewoon. Alleen Bear hijgde, nat van zweet en schuim van de vorige wasbeurt.

“Zie je?” zei hij trots. “We hebben de storm overleefd. Dankzij mijn geweldige kapiteinskunsten.

“En een beetje toneelspel,” zei Oliver met een grijns.

Bear wees met zijn lepel. “Sst. Vertel dat niet aan de toekomstige bemanning. Ze moeten geloven dat ik onoverwinnelijk ben.”

Hij klom uit de mand, richtte zijn hoed en keek naar de kaart die nog steeds tussen zijn riem stak.

“De storm was slechts een test. Nu komt de echte uitdaging : een bemanning vinden die ons helpt de schat te veroveren.”

Zijn blik werd ernstig. “Want zonder bemanning ben ik zelfs verloren.”

De onverwoestbare schoen

Er was eens een stinkende, oude schoen. Niet zomaar een schoen, nee..**DE ONVERWOESTBARE SCHOEN** van STAAL. Men zei dat hij ooit toebehoorde aan de Grootste piraat van de Donderzee, die met diezelfde schoen stormen trotseerde en zeemonsters op afstand hield.

De buitenkant was verroest, de zolen vol krassen, en er kringelde een groene walm uit die zelfs de meeuwen wegjoeg. Maar..de schoen zonk nooit. Wat je er ook mee deed, hij bleef drijven op de plek waar je hem nodig had.

Toen een vreselijke storm opkwam en de ankerketting brak werd er een ketting aan de schoen geknoopt.

De schoen zorgde er voor dat het schip zich niet verplaatste. De storm raasde, de golven sloegen, maar de schoen gaf geen krimp.

Niemand durfde de schoen aan te raken, niet alleen vanwege de geur, maar ook omdat men zegt dat de schoen **LUISTERT**. En wie niet aardig tegen hem praat.. die drijft voor altijd op zee.

Sinds Bear van deze legendarische schoen had gehoord gebruikt hij ze ook als anker.